

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ สมมติฐาน วิธีการดำเนินการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล และการสรุปผลการวิจัย สามารถนำมากล่าวโดยสรุปเพื่อการอภิปรายผลการวิจัยดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างวิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเขาวนอารมณ์ของนักเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบเขาวนอารมณ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
4. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกับนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ
5. เพื่อเปรียบเทียบเขาวนอารมณ์ของนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงกับนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

สมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐาน ดังนี้

1. มีกิริยาร่วมระหว่างวิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเขาวนอารมณ์ของนักเรียน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีเขาวนอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ
4. นักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ
5. นักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงมีเขาวนอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 120 คน ของโรงเรียนเดชะปัตตนยานุกูล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปัตตานี เขต 1

2. แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสองตัวประกอบที่มีการทดสอบครั้งเดียวหลังการทดลอง (Posttest- Only Experiment in Factorial Design)

3. แบบแผนทางสถิติ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบแผนทางสถิติแบบสุ่มกลุ่มทั่วไป (Generalize Randomized Block Design : GRB-2) โมเดลกำหนด (Fixed Model)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้สถานการณ์จำลอง
2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
3. แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
5. แบบประเมินความพึงพอใจของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียม

1.1 นำหนังสือแนะนำตัวจากภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการนัดหมายเวลาทดลอง

1.2 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

1.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลอง จำนวน 9 แผน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้การฝึกเทคนิคสถานการณ์จำลองจำนวน 1 แผน แต่ละแผนใช้เวลาสอนแผนละ 2 คาบเรียน โดยเนื้อหาแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูดสนทนาในชีวิตประจำวัน

1.2.2 แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ จำนวน 9 แผน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้การฝึกจำนวน 1 แผน ใช้เวลาสอนแผนละ 2 คาบเรียน โดยเนื้อหาแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูดสนทนาในชีวิตประจำวัน

1.2.3 แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ

1.2.4 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.2.5 แบบประเมินเชาวน์อารมณ์ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

1.2.6 อุปกรณ์ในการจัดสถานการณ์จำลอง

1.3 เตรียมห้องทดลอง ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกห้องเรียนที่ไม่มีเสียงดังรบกวน มีแสงสว่างเพียงพอ และอากาศถ่ายเทได้สะดวก

1.4 เตรียมนักเรียนที่เข้ารับการทดลอง ดังที่กล่าวไว้แล้วในหัวข้อการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง จะได้กลุ่มทดลองจำนวน 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูง

กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

กลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการสอนแบบปกติกับนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูง

กลุ่มทดลองที่ 4 ได้รับการสอนแบบปกติกับนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

2. ชั้นการฝึก

ผู้วิจัยทำการฝึกทักษะการพูดโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ซึ่งแต่ละกลุ่มจะได้รับการฝึกเป็นเวลา 2 คาบเรียน รวมเวลาที่ใช้ในการฝึกกลุ่มละ 1 ครั้ง

2.1 เตรียมกลุ่มตัวอย่างเข้ารับการฝึกตามตารางที่กำหนด โดยตรวจสอบว่ากลุ่มตัวอย่างใดได้รับเงื่อนไขใด แจ่งชื่อกลุ่มเงื่อนไขและเวลาที่ใช้ในการฝึกให้กลุ่มตัวอย่างทราบ รวมทั้งชี้แจงเหตุผลและขอความร่วมมือให้กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการฝึก 1 ครั้ง เป็นเวลา 2 คาบเรียน เพื่อให้สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขได้ถูกต้อง โดยทำการฝึกเหมือนการทดลองจริงทุกขั้นตอน

2.2 เมื่อสิ้นสุดการฝึก ผู้วิจัยนัดหมายเวลาเพื่อทดลองจริง

3. ขั้นตอนการทดลอง

3.1 สำหรับงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการสอน 2 แบบ ดังนั้นก่อนที่จะดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่างใดก่อนหรือหลังนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการจับฉลากรายชื่อกลุ่มและใช้การสอนสลับเวลากันตลอดระยะเวลา 8 สัปดาห์ที่ทำการทดลอง

3.2 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ดำเนินการทดลองจริง เนื่องจากแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เป็นแผนสำหรับฝึก ซึ่งแต่ละกลุ่มทดลองได้รับการฝึกพูดบทสนทนาภาษาอังกฤษ 8 บทสนทนา ซึ่งใช้แผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมดกลุ่มละ 8 แผน และหลังจากสิ้นสุดแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 8 แผน ผู้วิจัยทำการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นรายบุคคลร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการพูดภาษาอังกฤษและให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินเขาวนอารมณ์ของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลอง

ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลอง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายและชี้แจงจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ
2. ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการบอกจุดมุ่งหมายของการใช้เทคนิคสถานการณ์จำลอง และนำเสนอสถานการณ์จำลองเพื่อให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการแสดง โดยผู้วิจัยอธิบายชี้แจงสภาพปัญหาในสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของเหตุการณ์ และในแต่ละเรื่องผู้วิจัยแจกใบความรู้ให้นักเรียนอ่านหรือเทปบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟัง
3. ผู้วิจัยสาธิตการใช้คำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยคที่นักเรียนต้องใช้ในการแสดง โดยผู้วิจัยนำ เสนอคำศัพท์หรือโครงสร้างที่จะเป็นประโยชน์ให้นักเรียนได้ฝึกเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่
4. ผู้วิจัยมอบหมายบทบาทให้แก่ผู้เรียนเป็นคู่/กลุ่ม โดยให้นักเรียนอาสาว่าจะแสดงบทบาทใด และ/หรือผู้วิจัยเลือกให้เฉพาะเจาะจงเป็นรายบุคคล และให้นักเรียนได้ศึกษาบทบาทของตนเอง
5. ขั้นปฏิบัติ นักเรียนปฏิบัติตามกิจกรรมตามบทบาทในสถานการณ์จำลอง ซึ่งมีการเผชิญกับปัญหาและจะต้องตัดสินใจแก้ปัญหา และได้ผลย้อนกลับจากการตัดสินใจด้วย
6. ขั้นอภิปรายผล ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงประสบการณ์และข้อคิดที่ได้จากการแสดงในสถานการณ์จำลอง มีการประเมินประสิทธิภาพในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้แสดงโดยไม่พิจารณาถึงความสามารถในการแสดงแต่พิจารณาว่าจะปรับปรุงการพูดเพื่อสื่อความหมายให้ดีขึ้นได้อย่างไร โดยผู้วิจัยจะเปรียบเทียบสถานการณ์จำลองกับสถานการณ์จริงเพื่อให้นักเรียนเข้าใจชัดเจนมากยิ่งขึ้น
7. ขั้นสรุป หลังจากการแสดงในสถานการณ์จำลองแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนบันทึกการแสดง เขียนสรุปผลการแสดง หรือการอภิปรายด้วย
8. เมื่อหมดเวลาผู้วิจัยนัดแนะเกี่ยวกับการสอนในเรื่องถัดไป

กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ผู้วิจัยใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

1. ผู้วิจัยกล่าวทักทายและชี้แจงจุดประสงค์ของแผนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ

2. ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยการเล่าถึงสถานการณ์ที่ต้องใช้บทสนทนาเพื่อดึงความสนใจของนักเรียน และในแต่ละบทสนทนาผู้วิจัยจะแจกใบความรู้ให้นักเรียนอ่านหรือเทปบันทึกเสียงให้ผู้เรียนฟัง
3. ผู้วิจัยสาธิตการใช้คำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยค โดยผู้วิจัยนำ เสนอคำศัพท์หรือโครงสร้างที่เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันให้นักเรียนได้ฝึกเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่
4. ขั้นปฏิบัติ นักเรียนเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียนจนครบทุกคน
5. ขั้นอภิปรายผล ผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีและแก้ไขข้อผิดพลาด อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานการณ์การใช้บทสนทนาที่เรียน
6. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งกลุ่มช่วยกันแสดงความคิดเห็นและความรู้ที่ได้รับจากการสนทนา
7. เมื่อหมดเวลาผู้วิจัยนัดแนะเกี่ยวกับการสอนในเรื่องถัดไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

- 1.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IC) ของแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ได้ข้อความตามเกณฑ์ $0.5 \leq IC \leq 1.0$ จำนวน 38 ข้อความ
- 1.2 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ได้ข้อความตามเกณฑ์ $t\text{-test} \geq 1.75$ จำนวน 32 ข้อความ
- 1.3 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ได้ค่า .9445 และแบบประเมินเชาวน์อารมณ์ของกรมสุขภาพจิต ได้ค่า .8117
- 1.4 การหาคุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index) ระหว่าง 0.88 ถึง 1.00

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อ

- 2.1 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนที่ได้มาจากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษและเชาวน์อารมณ์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
- 2.2 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Test of Homogeneity of Variance) ของข้อมูลก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวน โดยใช้วิธีการของฮาร์ทลีย์ (Hartley's Test)

2.3 การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of variance) ของข้อมูลจากการทดลองแบบ บล็อกสุ่มกลุ่มทั่วไป โมเดลกำหนด 2×2 (Generalized Randomized Block Design) ใช้สูตรของเคิร์ก (Kirk)

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้

1. มีกิจกรรมระหว่างวิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่มีกิจกรรมระหว่างวิธีการสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อเชาวน์อารมณ์ของนักเรียน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีเชาวน์อารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. นักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. นักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงมีเชาวน์อารมณ์สูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้เพื่อศึกษาผลของเทคนิคสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเชาวน์อารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน ตลอดจนศึกษาปฏิสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสอง ดังนั้นการอภิปรายผลผู้วิจัยจึงได้อภิปรายตามลำดับสมมติฐานโดยมีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 มีกิจกรรมระหว่างวิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อตัวแปรตามเป็นทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 12 พบว่าสมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารของวิธีการสอน 2 วิธี คือ การสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองและการสอนแบบปกติ กับเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ 2 ระดับ คือ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ วิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีอิทธิพลร่วมกันต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อตัวแปรตามเป็นเชาวน์อารมณ์ของ

นักเรียนจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 13 พบว่าสมมติฐานนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลกล่าวคือค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนเชาวน์อารมณ์ของวิธีการสอน 2 วิธี คือ การสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองและการสอนแบบปกติ กับเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ 2 ระดับ คือ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำไม่แตกต่างกัน นั่นคือ วิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลร่วมกันต่อเชาวน์อารมณ์ของนักเรียน

สำหรับวิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีอิทธิพลร่วมกันต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงที่ได้รับวิธีการสอนทั้ง 2 วิธี คือ การสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองและการสอนแบบปกติ มีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ **อัญญาณี ทิวทอง (2543: บทคัดย่อ)** ที่ศึกษาตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตการศึกษา 11 พบว่าเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ดีที่สุด คือ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ส่วนวิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลร่วมกันต่อเชาวน์อารมณ์ของนักเรียนนั้น ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงที่ได้รับวิธีการสอนทั้ง 2 วิธี คือ การสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองและการสอนแบบปกติ มีคะแนนเชาวน์อารมณ์สูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ แต่คะแนนดังกล่าวมีการกระจายของคะแนนค่อนข้างสูงคืออยู่ระหว่าง 12.908 ถึง 15.668

เหตุที่วิธีการสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษไม่มีอิทธิพลร่วมกันต่อเชาวน์อารมณ์ของนักเรียน สามารถอนุมานได้ว่า เชาวน์อารมณ์เป็นตัวแปรที่มีปัจจัยเกื้อหนุนหลายปัจจัย รวมทั้งการสร้างเสริมเชาวน์อารมณ์ต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนแปลงและพัฒนา เนื่องจากผู้วิจัยใช้เวลาในการวิจัยเพียง 8 สัปดาห์ จึงไม่สามารถวัดและประเมินผลได้ในช่วงเวลาเพียง 2 เดือน หากใช้ระยะเวลาในการวิจัยเป็นนานกว่านี้ วิธีการสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษอาจส่งผลต่อเชาวน์อารมณ์ของนักเรียนก็เป็นได้ ซึ่งสอดคล้องกับ **วีระวัฒน์ ปันนิตามัย (2542 : 59)** ที่กล่าวว่าเชาวน์อารมณ์มีหลายองค์ประกอบรวม เชาวน์อารมณ์เป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดู ภาวะแวดล้อม วัฒนธรรม การเรียนรู้ การปลูกฝัง ฯลฯ ดังนั้นการพัฒนาเชาวน์อารมณ์ของแต่ละบุคคลนั้นเป็นกระบวนการสร้างที่ต้องใช้เวลา และการหล่อหลอมพัฒนาเชาวน์อารมณ์เป็นผลร่วมจาก 4 ปัจจัย ได้แก่ การกำหนดคุณค่าภายในตน การดูดซึมซับ การปรับตัว การขัดเกลานิสัยทางสังคม และการแสดงออกให้ปรากฏ ดังที่ **กรมสุขภาพจิต (2543: 30-32)** ให้แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมเชาวน์อารมณ์ไว้ว่า การจะให้เกิดผลการพัฒนาเชาวน์อารมณ์อย่างแท้จริงต้องอาศัยความมุ่งมั่น ความอดทน ตั้งใจจริงที่จะสร้างอารมณ์ที่ดีแก่ตนเองและผู้อื่น หากเป็นการส่งเสริมเชาวน์อารมณ์ในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ จึงไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงเชาวน์อารมณ์ของผู้เรียนชัดเจนนัก

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าการส่งเสริมเขาวนอารมณ์นั้น จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยแวดล้อมหลายอย่างและทำได้ยากกว่าการส่งเสริมด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เนื่องจากเขาวนอารมณ์เป็นคุณลักษณะด้านความรู้สึกจึงจำเป็นต้องใช้ระยะเวลาในการส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง ต้องอาศัยความมุ่งมั่น อดทน ตั้งใจจริงในการสร้างอารมณ์และจัดการกับอารมณ์ของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น ในขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นสามารถส่งเสริมให้เห็นผลได้อย่างชัดเจนในระยะเวลาไม่นานนัก (ทศพร ประเสริฐสุข. 2542: 34) จากแนวคิดดังกล่าววิธีสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีอิทธิพลร่วมกันต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่มีอิทธิพลระหว่างวิธีการสอนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีต่อเขาวนอารมณ์ของนักเรียน

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 12 พบว่าสมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลกล่าวคือค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลอง ทำให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติกับผลการวิจัยของ Eggen and Kauchak (1992 : 165-167) ที่กล่าวว่าสถานการณ์จำลองเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ให้นักเรียนได้สร้างภาษาเพื่อการสื่อสาร และได้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าเมื่อเกิดปัญหา ซึ่งทำให้เกิดการสื่อสารขึ้นมา และเกิดพฤติกรรมที่ช่วยในการสื่อสาร เช่น การใช้คำพูดอื่นที่มีความหมายในทำนองเดียวกัน การใช้ภาษากายในการช่วยอธิบาย และการพูดเสริมประโยคสนทนาของคู่สนทนาให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้การสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองยังช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดไปในทางที่ดีขึ้น ดังงานวิจัยของเยาภา ลอยทะเล (2544 :36) ที่กล่าวไว้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารดีขึ้น มีความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนการพูดของตนเองให้คล่องแคล่วมากขึ้น พูดได้ราบรื่นเป็นธรรมชาติมากขึ้น มีการพูดตะกุกตะกักลดน้อยลง และมีความกระตือรือร้นที่จะพูดด้วยตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลอง และงานวิจัยของศศิธร บุญชิต (2533 : บทคัดย่อ) พบว่าการใช้สถานการณ์จำลองส่งผลให้นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นและเร็วขึ้น รวมทั้งพบว่านักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น โดยตัวแปรที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาการพูดของนักศึกษา คือ ความแตกต่างของกิจกรรมและสถานการณ์

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของภาวนา เสถียรสวัสดิ์ (2537 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมสถานการณ์จำลองสูงกว่าเกณฑ์

ร้อยละ 60 และคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับสิริพร ป้องงลาด (2540 : บทคัดย่อ) ที่เปรียบเทียบวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ และเกมกับวิธีสอนแบบปกติ ในการสอนทักษะพูดสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดสังเวช เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติ และเกม และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้กิจกรรมสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดสูงกว่าที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ และนักเรียนเห็นด้วยกับการนำกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาใช้ ประกอบการเรียนการสอนพูดตามแนวทางเพื่อการสื่อสาร

นอกจากนี้ บารีย์ แคนทอง (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้สไลด์ประกอบเสียงและการจัดกิจกรรมสถานการณ์จำลองเรื่อง “การยั้งชีพ” เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูด สำหรับนักเรียนนายเรืออากาศชั้นปีที่ 5 สาขาวิศวกรรมอากาศยาน โรงเรียนนายเรืออากาศ พบว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบทักษะการฟัง-พูด หลังการเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อการใช้สไลด์ประกอบเสียงและสถานการณ์จำลองกับการเรียนการสอน

จากการสังเกตของผู้วิจัยในการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีขึ้นเป็นลำดับ จากการพูดตะกุกตะกักในบทเรียนแรก ๆ ได้พัฒนาเป็นการพูดที่คล่องแคล่วมากขึ้น และมีความกระตือรือร้นที่จะแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความกล้าและมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับนักเรียนคนอื่น ๆ

ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษตามบทเรียน ทั้งในนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงและนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ แต่นักเรียนส่วนใหญ่ขาดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ที่อาจเป็นผลมาจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่ขาดบรรยากาศการร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ แม้ผู้วิจัยได้นำเสนอกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ เช่น กิจกรรมกลุ่มย่อย เกมตอบบทสนทนา จึงเป็นเหตุผลหนึ่งซึ่งทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลอง

จากเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองจึงมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีเขavnอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 13 พบว่าสมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลกล่าวคือค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนเขavnอารมณ์ของนักเรียนที่

ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการสังเกตของผู้วิจัยในการวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีความตั้งใจและสมาธิในการเรียนอย่างต่อเนื่องและยาวนานกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงลักษณะของผู้ที่มีเขาวนอารมณ์ที่ดี และนำไปสู่การยอมรับข้อบกพร่องของตนเองและนำข้อบกพร่องดังกล่าวมาใช้ปรับปรุงและพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเองจนเกิดความบกพร่องน้อยลง และเกิดความคล่องแคล่วในการพูดเพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถานการณ์จำลองเป็นการจัดสภาพแวดล้อมให้ใกล้เคียงกับสภาพจริงที่เกิดขึ้นทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงวิธีปฏิบัติจากสภาพการณ์นั้นโดยการปฏิบัติจริง มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ และสามารถคิดตัดสินใจแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองโดยการปฏิบัติตามขั้นตอน คือ ศึกษาเรื่องในสถานการณ์จำลอง ร่วมกันคัดเลือกบทบาทการแสดง และเตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบฉาก รวมทั้งแสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลอง จากนั้นนักเรียนได้ร่วมกันคิดวิเคราะห์และอภิปรายแสดงความคิดเห็น และสรุปผลการแสดง ทำให้นักเรียนกล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออกและสามารถยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

จากข้อดีของการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองที่เน้นให้นักเรียนได้รู้จักคิด ตัดสินใจ และแก้ปัญหาเฉพาะหน้าตามสถานการณ์อย่างมีหลักการและเหตุผล โดยนักเรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กระบวนการสื่อสาร กระบวนการตัดสินใจ กระบวนการแก้ปัญหา และกระบวนการคิด เป็นต้น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาเขาวนอารมณ์ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้การสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองยังช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาสติปัญญา อารมณ์ สังคม และจิตใจไปพร้อม ๆ กัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอภิษฎา ดวงจันทร์ (2543 : บทคัดย่อ) ที่พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับฝึกใช้สถานการณ์จำลองและการชี้แนะ และการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้หลักฟรีแมคมีเขาวนอารมณ์เพิ่มขึ้น และสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ฝึกใช้สถานการณ์จำลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียน 2 กลุ่มดังกล่าวมีเขาวนอารมณ์ลดลงหลังจากไม่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลองและการชี้แนะ และการใช้สถานการณ์จำลองและการใช้หลักฟรีแมคมีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

นอกจากนี้ประทีป ปะสัน (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้เกมจำลองชีวิตคน (The Sims) ที่มีต่อระดับเขาวนอารมณ์ (EQ) ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนดุสิต พบว่า นักศึกษา กลุ่มที่เล่นเกมมีระดับเขาวนอารมณ์หลังการเล่นเกมนสูงกว่าก่อนการเล่นเกมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ในด้านเขาวนอารมณ์โดยรวม ด้านการรู้จักอารมณ์ของตนเอง ด้านการตระหนักถึงภาวะอารมณ์ของผู้อื่น ด้านการควบคุมอารมณ์ของตน ด้านการมีแรงจูงใจที่ดี และด้านทักษะทางสังคม และยังพบว่านักศึกษากลุ่มที่เล่นเกมมีระดับเขาวนอารมณ์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เล่นเกมอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ในด้านเขาวนอารมณ์โดยรวม ด้านความเอื้ออาทรและด้านทักษะทางสังคม

อย่างไรก็ตามการพัฒนาเขาวนอารมณ์จำเป็นต้องสอนให้เด็กได้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่หลากหลายดังที่ **ซาปิโร (Shapiro, 1997)** กล่าวว่า การพัฒนาเขาวนอารมณ์ให้เด็กต้องฝึกเด็กให้รู้จักวิธีการแก้ปัญหา มองเห็นสภาพทั้ง 2 ด้านของปัญหา ไม่มองอะไรด้านเดียว ฝึกเด็กให้รู้จักคำศัพท์ต่าง ๆ มากมายที่เลือกใช้ได้เหมาะกับกาลเทศะ สอนเด็กให้รู้จักภาษาที่ใช้ในการแก้ปัญหา สร้างสายสัมพันธ์ เมื่อเด็กเติบโตขึ้นควรฝึกในการคิดแก้ปัญหาด้วยทางเลือกหลาย ๆ ทาง ต่อปัญหาใดปัญหาหนึ่ง สามารถเลือกตัดสินใจแนวทางที่เหมาะสมและดีที่สุด อันเป็นจุดเด่นของการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองที่ผู้วิจัยศึกษาในครั้งนี้

จากเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองจะมีเขาวนอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานข้อที่ 4 นักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 12 พบว่าสมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูง สูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนภาษาที่สอง นักเรียนบางคนไม่ให้ความสนใจต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองอันเป็นเจตคติเชิงลบและเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ ดัง **Savignon, (1983 : 111)** กล่าวว่า เจตคติมีความสำคัญต่อการเรียนมากเพราะเมื่อผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนก็ทำให้สนใจเอาใจใส่ต่อการเรียนและเข้าใจบทเรียนในที่สุด นอกจากนี้เจตคดียังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้เจตคติเชิงบวกจึงถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนบทเรียนได้ดีด้วย

นอกจากนี้ **Krashen (1984 : 21)** ได้ให้แนวคิดที่ว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สอง เป็นองค์ประกอบในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่ใช้ภาษาติดต่อกับเจ้าของภาษาหรือยอมรับในการเรียนรู้ภาษานั้น และส่งเสริมให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ประโยชน์ โดยที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจภาษาและสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง

ด้วยเหตุนี้การเรียนรู้ภาษาที่สองผู้เรียนจำเป็นต้องมีเจตคติที่ดีต่อภาษานั้นก่อนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจภาษาจนสามารถนำไปใช้จริงในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังเช่น **อิรลักษณ์ เอกนิษฐ์ (2548 : 35)** สรุปว่า เจตคติมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เพราะเมื่อมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ดี ผู้เรียนจะมีความรู้สึกที่ดีต่อการเรียน ภาษาอังกฤษอันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้และพยายามที่จะใช้ภาษาอังกฤษต่อไป

จากการสังเกตของผู้วิจัยในการวิจัยครั้งนี้พบว่านักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการวิชา ภาษาอังกฤษสูงจะเป็นนักเรียนที่ตั้งใจเรียนรู้บทเรียนทุก ๆ บทเรียนที่ผู้วิจัยนำเสนอ รวมทั้งมี ความอยากรู้ อยากเห็น และแสดงสีหน้าเปี่ยมสุขเมื่อเขาสามารถเข้าใจบทเรียนได้อย่างแท้จริง เมื่อ เกิดความสงสัยในบทเรียนจะพยายามซักถามเพื่อหาคำตอบ ต่างจากนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชา ภาษาอังกฤษต่ำจะพยายามหลบหน้าหนี พูดคุยกับเพื่อน และไม่ตั้งใจฝึกฝน รวมทั้งหากเกิดความ สงสัยก็ไม่พยายามที่จะชวนช่วยหาคำตอบ

สมมติฐานข้อที่ 5 นักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงมีเขavn อารมณ์สูงกว่า นักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 13 พบว่า สมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลค่าเฉลี่ยเลขคณิตของคะแนนเขavn อารมณ์ของนักเรียน ที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูง สูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าเจตคติมีความสำคัญในทางบวกกับเขavn อารมณ์ ดังงานวิจัยของ **ธีระชน พลโยธา (2545: บทคัดย่อ)** ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่ เกี่ยวข้องกับเขavn อารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า ปัจจัยทางจิตลักษณะตามสถานการณ์ มีความเกี่ยวข้องกับเขavn อารมณ์ของนักเรียน คือ ในกลุ่มตัวอย่างที่มีเจตคติต่อการคบเพื่อนสูงมีเขavn อารมณ์สูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อการคบ เพื่อนต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่ามีปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลทางบวกต่อเขavn อารมณ์ของนักเรียน เช่น 1) ปัจจัยทางสถานการณ์ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน และการ ส่งเสริมจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และ 2) ปัจจัยทางจิตลักษณะเดิม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน เป็นต้น ดังที่ **สุเมธ บุญมະยา (2546 :** **บทคัดย่อ)** ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเขavn อารมณ์ เจตคติต่องาน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กับผลการปฏิบัติงานของผู้บริหารหน่วยงานชายในธุรกิจประกันชีวิต พบว่า เขavn อารมณ์ เจตคติ ต่องาน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลการปฏิบัติงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และเจตคติต่องานและเขavn อารมณ์สามารถร่วมกันทำนายผลการปฏิบัติงานของ ผู้บริหารหน่วยงานชายในธุรกิจประกันชีวิตได้ร้อยละ 27.7

จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูง มีการจัดการกับ อารมณ์ของตนเองได้ดีกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ เห็นได้จากการควบคุม อารมณ์ขณะแสดงบทบาทตามบทเรียนและการอภิปรายหลังการแสดงบทบาทตามสถานการณ์ นักเรียนกลุ่มนี้มีการปรึกษาหารือร่วมกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มอย่างมีเหตุผลและเป็นระเบียบ เรียบร้อย เมื่อเพื่อนสมาชิกมีการแสดงบทบาทหรือแก้ปัญหาได้ไม่ดี สมาชิกภายในกลุ่มได้พูด

ปลอดภัยให้กำลังใจ แสดงให้เห็นถึงการจัดการกับอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม ต่างจากนักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำซึ่งการปรึกษาหารือกันภายในกลุ่มนี้มีการพูดคุยตกลงกันด้วยเสียงดัง ไม่ให้ความสนใจกับเพื่อนกลุ่มอื่นๆที่กำลังปรึกษาหารือกันด้วย นอกจากนี้เมื่อเพื่อแสดงบทบาทและแก้ปัญหาได้ไม่ดีสมาชิกในกลุ่มก็ไม่ได้แสดงความห่วงใยหรือปลอบใจซึ่งกันและกันหรือปล่อยให้เพื่อนดูว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ที่ทำได้ไม่ดี แสดงให้เห็นถึงการมีเขาวนอารมณ์ต่ำกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงที่สังเกตได้อย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอน

1.1 จากผลการวิจัยซึ่งพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ครูควรค้นคว้าหากิจกรรมที่หลากหลายเพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่จะพบในชีวิตจริงให้มากที่สุดในการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลอง

1.2 จากผลการวิจัยซึ่งพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองมีเขาวนอารมณ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ดังนั้นการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาเขาวนอารมณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.3 จากผลการวิจัยซึ่งพบว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษสูง มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่ำ อันแสดงให้เห็นว่าการสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนเป็นปัจจัยสำคัญซึ่งครูผู้สอนควรปลูกฝังให้นักเรียน เพื่อเป็นการจูงใจและกระตุ้นให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลของเทคนิคสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเขาวนอารมณ์ของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

2.2 ควรมีการศึกษาวิธีการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองโดยเพิ่มระยะเวลาในการทดลองและสถานการณ์จำลองให้มากขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาวิธีการสอนด้วยเทคนิคสถานการณ์จำลองกับตัวแปรอื่น เช่น ความภาคภูมิใจในตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นต้น